

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 6 listopada 2020 r.

Pozycja 358

POSTANOWIENIE z dnia 18 sierpnia 2020 r. Sygn. akt Ts 192/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.C., w sprawie zgodności:

- 1) art. 7 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 676, ze zm.) z art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 7 § 5 ustawy powołanej w punkcie 1 z art. 37 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1 w związku z art. 2 oraz art. 30 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,
- 3) art. 116 § 1 ustawy powołanej w punkcie 1 z art. 41 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 1-3 w związku z art. 30, art. 32 ust. 1 i 2, art. 37 ust. 1, art. 40, art. 41 ust. 4 Konstytucji,
- 4) art. 142 § 1 ustawy powołanej w punkcie 1 z art. 2, art. 30, art. 41 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 42 ust. 1 i art. 87 ust. 1 Konstytucji,
- 5) art. 144 § 1 ustawy powołanej w punkcie 1 z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 173, art. 174, art. 175, art. 177, art. 30 w związku z art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1 Konstytucji,
- 6) art. 143 § 1 pkt 4 ustawy powołanej w punkcie 1 z art. 68 ust. 1, art. 40, art. 41 ust. 1, art. 30 i art. 31 ust. 3 Konstytucji

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 grudnia 2019 r. (data nadania), J.C. (dalej: skarżący), reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego pełnomocnikiem z urzędu, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Sąd Okręgowy w G. VI Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych postanowieniem z 19 czerwca 2019 r. (sygn. akt [...]), doręczonym skarżącemu

3 lipca 2019 r., utrzymał w mocy decyzję wydaną 10 maja 2019 r przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., którą skarżącemu orzeczono karę dyscyplinarną w postaci pozbawienia możliwości otrzymywania paczek żywnościowych na okres 2 miesięcy. Decyzja ta została zaskarżona na podstawie art. 7 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 676, ze zm.). Sąd uzasadniając podtrzymanie decyzji wskazał, że „nie jest ona sprzeczna z prawem, a tylko taka podlegałaby uchyleniu”.

Zarządzeniem z 17 lipca 2019 r. (sygn. akt jw.) Sąd Okręgowy w G. odmówił przyjęcia zażalenia na wymienione wyżej postanowienie, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy. Skarżący wniósł zażalenie na powyższe zarządzenie, które Sąd Apelacyjny w G. II Wydział Karny utrzymał w mocy postanowieniem z 8 października 2019 r. (sygn. akt [...]).

W związku ze złożonym przez skarżącego 6 sierpnia 2019 r. wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w S. postanowieniem z 2 września 2019 r. (sygn. akt [...]) ustanowił nim radcę prawnego. Decyzją Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. z 23 października 2019 r. (doręczonej pełnomocnikowi 28 października 2019 r.) pełnomocnikiem z urzędu została wyznaczona radca prawny Ł.K.

W skardze konstytucyjnej jako ostateczne orzeczenie – w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – skarżący wskazał powołane wcześniej postanowienie Sądu Okręgowego w G. z 19 czerwca 2019 r. (sygn. akt [...]) oraz poinformował, że od powyższego postanowienia nie wniósł żadnego nadzwyczajnego środka odwoławczego.

Zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, jak twierdzi skarżący, naruszają jego prawo do sądu ze względu na brak możliwości kontroli decyzji dyrektora zakładu karnego w aspekcie merytorycznym, prawo do rozpatrzenia sprawy w dwóch instancjach ze względu na brak możliwości odwoławczej od tej decyzji, prawo do korzystania z konstytucyjnych praw i wolności, prawo do obrony ze względu na wymierzenie kary dyscyplinarnej przez dyrektora zakładu karnego i brakiem możliwości jej merytorycznej kontroli i prawo do ochrony zdrowia ze względu na wymierzenie kary dyscyplinarnej w formie zakazu otrzymywania paczek żywnościowych.

Skarżący wniósł ponadto o zasądzenie, w trybie art. 54 ust. 2 i 3 u.o.t.p.TK, zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w tym kosztów reprezentowania wnoszącego skargę konstytucyjną przez radcę prawnego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznej oceny.

2.1. Skargę sporządził radca prawny wyznaczony pełnomocnikiem z urzędu.

2.2. Wyczerpana została przysługująca skarżącemu droga prawna, ponieważ od postanowienia Sądu Okręgowego w G. VI Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z 19 czerwca 2019 r. (sygn. akt [...]), utrzymującego w mocy decyzję

Dyrektora Aresztu Śledczego w S. z 10 maja 2019 r., na mocy której wymierzono skarżącemu karę dyscyplinarną, nie przysługuje żaden zwyczajny środek zaskarżenia.

2.3. Dochowany został trzymiesięczny termin wniesienia skargi zastrzeżony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, gdyż: a) powyższe orzeczenie, wraz z uzasadnieniem, zostało doręczone skarżącemu 3 lipca 2019 r., b) wniosek o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu został złożony 6 sierpnia 2019 r. (co wstrzymało bieg terminu do wniesienia skargi), c) decyzja o wyznaczeniu pełnomocnikiem z urzędu została pełnomocnikowi doręczona 28 października 2019 r. zaś skargę złożono w Trybunale 23 grudnia 2019 r. (data nadania).

2.4. Skarżący prawidłowo określił przedmiot kontroli, tj. art. 7 § 1 i 5, art. 116 § 1, art. 142 § 1, art. 143 § 1 pkt. 4, art. 144 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 676, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 523, ze zm.). Przepisy te były bowiem podstawą prawną orzeczenia, w związku z którym skarżący wniósł skargę do Trybunału.

2.5. Zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa do sądu, prawa do rozpatrzenia sprawy w dwóch instancjach, prawa do korzystania z konstytucyjnych praw i wolności oraz prawa do ochrony zdrowia.

2.6. Wskazano, w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zakwestionowany w skardze przepis narusza powyższe prawa.

3. W związku z powyższym i zważywszy na to, że sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.